31/01/2019

Π. Φιλόθεος Γρηγοριάτης: Εκτρώσεις, η προς Θεόν ύβρις του Ελληνισμού

/ Επικαιρότητα

Ο π.Φιλόθεος Γρηγοριάτης αναπτύσει το επίκαιρο θέμα: Εκτρώσεις, η προς Θεόν ύβρις του Ελληνισμού.

Ακολουθεί κείμενο και βίντεο της ομιλίας του :

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί!

Εὐχαριστοῦμε τόν ἅγιο Θεό πού στό ὄνομα Αὐτοῦ, μέ τήν εὐχή τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν παρόντων σεβαστῶν Πατέρων, γινόμαστε κοινωνοί στήν χαρά τῆς σημερινῆς αὐτῆς Συνάξεως.

Εἶναι ἀξιέπαινοι οἱ ἀδελφοί πού ὀργανώνουν τέτοιες ἡμερίδες. Καί ἀπό καρδίας εἶναι ἡ εὐχή, ὁ Θεός νά εὐλογῆ τήν ζωή τους! Διότι ἀκόμη κι ἕνα παιδί νά σωθῆ μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ -πού πιστεύουμε πολύ περισσότερα θά εἶναι- αὐτό ἀποτελεῖ μεγάλη εὐλογία. Εἶναι μεγαλύτερο ἀπό τό νά κατακτήσουμε ὅλον τόν κόσμο.

Εὐχαριστοῦμε λοιπόν ἰδιαίτερα τούς πολύ κοπιάσαντες ἀγαπητούς διοργανωτές τῆς παρούσης ἡμερίδος, γιά τήν εὐγενική, τιμητική πρόσκλησί τους πρός τήν Ἱεράν ἡμῶν Μονήν τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους.

Διαβιβάζω ἐν πρώτοις τίς εὐχές τοῦ Ἁγίου Καθηγουμένου καί Γέροντος ἡμῶν, Ἀρχιμ. Χριστοφόρου γιά εὐόδωσι τοῦ παρόντος Συνεδρίου πρός ὠφέλεια τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί τῆς Πατρίδος.

Ἔχουν κατά καιρούς πολλά ἐμπεριστατωμένα καί ὡραῖα λεχθῆ καί παρουσιασθῆ γιά τό ἐν λόγῳ θέμα ἀπό εἰδικούς καί χαρισματικούς ἀδελφούς, ὥστε δέν αἰσθανόμαστε καθόλου ἀναγκαία τήν δική μας πτωχή συνεισφορά. Μόνο ὡς ὑπακοή ἀποδεχόμαστε τήν φιλάδελφη πρόσκλησι τῶν διοργανωτῶν ἀδελφῶν, κι ὡς ταπεινή συμμετοχή καί ἡμῶν τῶν Ἁγιορειτῶν μοναχῶν στόν ἀγῶνα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας σχετικά μέ τό σοβαρότατο πρόβλημα τῶν ἐκτρώσεων.

Ὡς θέμα τῆς παρούσης εἰσηγήσεώς μου, θά ἔθετα: **"Ἐκτρώσεις, ἡ πρός Θεόν ὕβρις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. – *Μετανοίας ὁ καιρός…*"**. (Ἡ *"ὕβρις"*, μέ τήν ἀρχαιοελληνική σημασία τοῦ ὅρου, δηλ. ὡς προσβολή).

Ἐξ ἀρχῆς λοιπόν, κυρίως καί θεολογικῶς, τό θέμα αὐτό ὁρίζεται ὡς ἀλαζονική ἀνυπακοή τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ καί Δημιουργοῦ. Πού τελικά ἀποβαίνει *"ἀνταρσία"*, καί ἡ ὁποία θυμίζει τήν πρώτη ἀπαίσια ἱστορική ἀνταρσία ἐκείνου, πού *"ἰσόθεος τοῦ Θεοῦ γενέσθαι ἠθέλησε"* λέγοντας: *"Θήσω τόν θρόνον μου ἐπάνω τῶν νεφελῶν καί ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ" (Ἁγ. Ἰ. Χρυσοστόμου, Εἰς τόν ιγ' ψαλμόν).*

Αὐτή δέ ἡ προκείμενη ἀλαζονεία ἀντιτίθεται στήν ἱερότητα καί ἀξία τῆς ζωῆς, τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Καί ἀκόμη περισσότερο ἀπέναντι στήν ζωή τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου, τοῦ συνανθρώπου καί ἀδελφοῦ.

Δῶρο Θεοῦ μέγα, μέγιστο, ἡ ζωή στόν ἄνθρωπο. Χάρισμα κι εὐεργεσία, τήν ὁποία μάλιστα δέν ζήτησε, δέν παρεκάλεσε ἐκ τῶν προτέρων ὁ εὐεργετηθείς ἄνθρωπος τόν Εὐεργέτη Θεό.

Ὁ πανάγιος Δημιουργός *"ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς ἁγιωσύνης" Του... "ἐν δικαιοσύνῃ καὶ κρίσει ἀληθινῇ"*... ἔπλασε... τὸν ἄνθρωπο... τόν τίμησε μέ τήν εἰκόνα Του, τόν ἔβαλε στόν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, δίδοντάς του ὑπόσχεσι ὅτι θά ζοῦσε χωρίς θάνατο, ἀπολαμβάνοντας αἰωνίως ὅλα τά ἀγαθά Του, ἄν τηροῦσε τίς ἅγιες ἐντολές Του. *(βλ. Θ. Λειτουργία Μ. Βασιλείου).*

Ὅμως τό κτίσμα παρακούει καί πρός ὥραν δέν μετανοεῖ.

Παρά τόν τραγικό ξεπεσμό τοῦ ἀνθρώπου, μέ ἀνυπέρβλητη σοφία, ἀγάπη καί φροντίδα ὁ ἅγιος Θεός-Πατέρας, διορθώνει τήν ἁμαρτία καί ἀμετανοησία τοῦ παιδιοῦ Του:

Μέσα ἀπό τά σωτήρια ἐπιτίμια τοῦ κόπου, τῆς φθορᾶς, τοῦ πρόσκαιρου θανάτου, τοῦ δίδει τώρα νέα εὐκαιρία, ὥστε μέ τόν ἀγῶνα του νά ἀποδείξη, ὅτι ἀπορρίπτει τήν πρώην ἀνυπακοή ἐπιλέγοντας συνειδητά, ἐκούσια καί ὑπεύθυνα τήν συμμόρφωσί του πρός τίς σωτήριες ἐντολές τοῦ Εὐεργέτου.

Μέ τήν θαυμαστή δέ ἔνσαρκο Οἰκονομία Του, καί κυρίως διά τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεώς Του, τοῦ δίδει ἀνώτερη ἀπό πρίν Χάρι, ἐπαγγελία συμμετοχῆς στήν βασιλεία Του, ὡς συγκληρονόμου, φίλου καί ἀδελφοῦ Του.

Ἡ πρώτη μεγάλη ἀγάπη, ἡ ὁποία κινεῖ τό πᾶν, τό *"ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου..."* ὀφείλει νά καθορίζη ὅλη τήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου, πρός ὑπέρβασι τῆς φιλαυτίας του. Καλεῖται δέ συνάμα νά ζῆ πάντοτε σέ κοινωνία ἀγάπης καί μέ τόν συνάνθρωπο: *"... καί τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν"*. Ἀφοῦ ὁ πλησίον, ὁ ὅποιος ἀδελφός, εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Εἰκόνος τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου. Κατά τό Πατερικό, *"εἶδες τόν ἀδελφόν σου, εἶδες Κύριον τόν Θεόν σου!"*

Ἀλλά ὁ ἐγωιστής ἄνθρωπος, ὡσάν παράφρων ἀποξενώνεται ἀπό ὅλη αὐτήν τήν νέα κοσμογονία τῆς ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ, καί χειριζόμενος ἀδέξια, μέ ἀφελῆ προχειρότητα τό αὐτεξούσιο πού χαρισματικά ἔλαβε ἀπ᾽Αὐτόν, ἀποφασίζει καί πάλι νά μή ἀποδεχθῆ τούς ὅρους τῆς ἀγάπης Του. Αὐτονομεῖται ζῶντας μιά ἐγωκεντρική ζωή, μέ μόνο τίς στρεβλές ἐπινοήσεις τῆς αὐτοκαταστροφικῆς φιλαυτίας του.

Ὁ ἅγιος Δημιουργός τίμησε μέ πολλές τιμές τό ἔμψυχο πλάσμα Του. Μία ἀπό τίς ὑψηλότατες τιμές εἶναι, τό ὅτι θέλησε νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος συν-δημιουργός Του στήν γέννησι νέων ἀνθρώπων. Νά συνεργάζεται μέ τήν Χάρι Του γιά τήν δημιουργία νέας ζωῆς. Καί τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, νά ὀνομάζωνται καί δικά του τέκνα.

Ἡ ἀνταρσία τοῦ ἀπείθαρχου καί ἐγωιστῆ ἀνθρώπου ὡστόσο συνεχίζει νά μολύνη τά πάντα. Ἔτσι καί στήν σπουδαία αὐτήν ἀποστολή, μέ τήν ὁποία τόν προίκισε ὁ Θεός, στήν συνεργασία Του δηλ. στό *"θαῦμα τῆς ζωῆς"*, μέ ὑποκίνησι βέβαια κι ἀπό τόν μισόθεο καί μισάνθρωπο διάβολο, τόν ὁδηγεῖ στό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, ἀπ᾽ αὐτό πού ἡ ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ εἶχε θεσπίσει γι᾽ αὐτόν:

Ὁ ἅγιος Θεός δημιουργεῖ ζωή, ὁ ὑπερήφανος ὅμως, ἐγωιστής ἄνθρωπος,

ἐπαναστατῶντας ἐναντίον Του ἐφευρίσκει, μηχανεύεται θάνατο! Καί ἔτσι φθάνει, ἕως καί στό νά φονεύη αὐτά τά ἴδια τά παιδιά του, τά σπλάγχνα του!

Πλάθει δέ ἄλλοθι, κατασκευάζει σκευωρίες, δικαιολογεῖ τά ἀδικαιολόγητα, γιά νά κάνη τελικά καί νά στηρίξη τό θέλημά του.

Ἕνα ἀπό τά "ἀστεῖα" ἐπιχειρήματα γιά τήν ἐγωιστική αὐτή ἐπιλογή του εἶναι, ὅτι τάχα τά κυοφορούμενα ἔμβρυα δέν εἶναι *"ἀκόμη ἄνθρωποι".*

Εἶναι γνωστό, ὅτι χρονική ἀρχή τῆς ζωῆς ὁρίζεται μόνο ὡς ἡ στιγμή τῆς συλλήψεως τοῦ ἀνθρώπου, κι ὄχι κάτι ἄλλο μέ ὁποιαδήποτε συμβατικά κι αὐθαίρετα κριτήρια.

Ἡ ζωή ἀρχίζει *"ἐξ ἄκρας συλλήψεως."* Κι αὐτό διακηρύσσει ἡ Ἐκκλησία.

————

Δέν θά ἀναλωθοῦμε ἐδῶ σέ ἀναλυτικές παραθέσεις ἀποδεικτικές περί τοῦ προφανοῦς, ὅτι δηλ. καί κατά τόν χρόνο τῆς κυοφορίας, τό ἔμβρυο εἶναι ἤδη ἄνθρωπος. Δέν ὑπάρχει ἄλλωστε κανένα ἀμφιλεγόμενο σημεῖο ἤ κενό περί αὐτοῦ τοῦ ζητήματος θεολογικῶς. Μόνο λίγες ἐπισημάνσεις θά κάνω, πού νομίζω πώς συμβάλλουν ἐπαρκῶς.

Σέ ὅλη τήν Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη, δέν ὑπάρχει πουθενά ἡ λέξις *"ἔμβρυον"*, γιά νά δηλωθῆ δηλ. ἀποκλειστικά τό κυοφορούμενο παιδί. Ἀντ᾽αὐτῆς δέ χρησιμοποιοῦνται οἱ λέξεις *"βρέφος"*, ἤ *"παιδίον"* πού τίθενται μέν κατ᾽ ἐξοχήν γιά τά ἤδη γεννηθέντα τέκνα, ἀλλά καί γιά τά κυοφορούμενα ἀκόμη ἔμβρυα. Δηλώνοντας καί μ᾽ αὐτόν τόν ἔμμεσο τρόπο, ὁ Θεόπνευστος λόγος, ὅτι δέν ὑπάρχει οὐσιαστική, εἰδοποιός διαφορά μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν περιόδων τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Στήν Παλαιά Διαθήκη καί συγκεκριμένα στό βιβλίο τῆς Γενέσεως, ἀναφέρεται σχετικά μέ τήν κυοφορία τῶν δύο τέκνων (Ἠσαῦ καί Ἰακώβ) τοῦ Πατριάρχου Ἰσαάκ καί τῆς γυναικός του δικαίας Ρεββέκας: *"... καὶ ἔλαβεν ἐν γαστρὶ Ρεβέκκα ἡ γυνὴ αὐτοῦ* (τοῦ πατριάρχου Ἰσαάκ)*. ἐσκίρτων δὲ τὰ παιδία ἐν αὐτῇ·" (Γεν. κε΄, 22).*

Στήν Καινή δέ Διαθήκη καί κατά τήν ἐπίσκεψι τῆς Κυρίας Θεοτόκου στήν ἐξαδέλφη της, ἡ μητέρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἁγία Ἐλισάβετ, λέγει στήν Παναγία: *"... ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου..." (Λουκ. α΄, 44).*

Τήν ἴδια ὅμως αὐτή λέξι “βρέφος”συναντοῦμε καί γιά τό ἤδη γεννηθέν Παιδίον. Ὅταν στήν γέννησι τοῦ Χριστοῦ, εἶπε ὁ Ἄγγελος στούς ποιμένες: *“... ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὅς ἐστιν Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυίδ· καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον, εὑρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον καὶ κείμενον ἐν φάτνῃ” (Λουκ. β΄, 12).*

Σέ παλαιά λεξικά, καί οἱ δύο αὐτές λέξεις *(“ἔμβρυον” καί “βρέφος”)* χρησιμοποιοῦνται γιά νά ἐκφράσουν ἀδιακρίτως κάποια ἀπό τίς ἀνωτέρω ἔννοιες (κυοφορούμενο ἤ ἤδη νεογέννητο). Μάλιστα ἡ λέξις *“βρέφος”* ἐτυμολογεῖται ἀπό τήν σανσκριτική ὡς τό *“συλληφθέν ἐν τῇ μήτρᾳ”* (βλ. λεξ. Σταματάκου).

Γιά τήν Ἁγία Γραφή, λοιπόν, γιά τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, ἕνα βρέφος, κυοφορούμενο ἤ νεογέννητο, εἶναι ἤδη ἄνθρωπος, παιδίον, τέκνον Θεοῦ. Κι αὐτό φυσικά ἰσχύει πολύ περισσότερο στούς Ἁγίους καί πάνω ἀπ᾽ ὅλους στόν ἴδιο τόν Κύριο, τόν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο τοῦ Θεοῦ.

Στό ἀπολυτίκιο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τήν ἡμέρα δηλ. πού ἑορτάζουμε τήν σύλληψι τοῦ Θεοῦ-Λόγου στήν ἄχραντο κοιλία τῆς Θεοτόκου, ψάλλουμε: *“Σήμερον... ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται”...*

Κατά τήν ἑρμηνεία δέ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἁγίας συλλήψεώς Του, καί σέ ὅλα τά στάδια τῆς κατά σάρκα νηπιακῆς καί παιδικῆς Του ἡλικίας, *“ὁ Παῖς Ἰησοῦς”* εἶναι πάντοτε *“ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καί Κύριος”.* Ἔτσι κι αὐτό θεολογεῖται καί περιγράφεται ἀπό τήν Ἐκκλησία σέ κάθε σχετική εἰκόνα-ἁγιογραφία, καί παρουσιάζεται ὁ Χριστός ὡς εὐλογῶν καί δή μέ χαρακτηριστικά προσώπου ἐνήλικος ἀνθρώπου κι ὄχι τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Λέγουν ἐπίσης οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅτι κατά τήν ἐνανθρώπησί Του διερχόμενος ὁ Κύριος ἀπό ὅλα τά στάδια ἡλικίας, ἀπό τήν σύλληψι ἕως καί τήν ἐνηλικίωσι, εὐλόγησε ὅλες τίς ἀντίστοιχες ἡλικίες τοῦ ἀνθρώπου, ἄρα καί τόν χρόνο τῆς ἐμβρυικῆς ἡλικίας. Θέλωντας δηλ. ὁ ἅγιος Θεός, τά τέκνα Του, ἀπό τό πρώιμο αὐτό ἀκόμη στάδιο τῆς ἡλικία τους, νά ἀπολαμβάνουν τήν Χάρι Του, καί ἔτσι νά ἔχη σέ ὅλες τίς περιόδους μέγα νόημα ἡ ζωή καί ὕπαρξίς τους ἐν Αὐτῷ, μέ προοπτική τήν αἰώνιο βασιλεία Του.

Σύμφωνα μέ τόν ὅσιο Γρηγόριο τόν Σιναΐτη:

“Καθένας πού βαπτίσθηκε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλει νά διέλθη λαμβάνοντας Χάρι Θεοῦ κι εὐλογίες ἀπ᾽ ὅλες τίς περιόδους τῆς κατά σάρκα ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ. Διότι προσέλαβε ὁ Χριστιανός τήν δύναμι ὅλων αὐτῶν, καί μέσῳ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου μπορεῖ νά τίς εὕρη καί νά τίς γνωρίση. Καί ἡ μέν σύλληψις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἀρραβώνας τοῦ Πνεύματος· ἡ δέ γέννησίς Του, ἡ ἐνέργεια τῆς ἀγαλλιάσεως...” (Φιλοκ., Ἀστήρ, Ἀθῆναι 1976, τ. Δ΄, σ. 63).

————

Ὅλα αὐτά ἀποδεικνύουν σαφῶς τήν ἱερότητα καί μεγάλη ἀξία αὐτῆς τῆς πρώτης περιόδου τῆς ζωῆς, ὅπως ἐξηγοῦσαν σέ πολλούς Χριστιανούς καί οἱ σύγχρονοί μας Ὅσιοι, Πορφύριος καί Παΐσιος οἱ Ἁγιορεῖτες. Ἔκαναν μάλιστα, αὐτοί οἱ Ἅγιοι,πολλές συστάσεις γιά τήν καλή καί ἐν Χριστῷ εἰρηνική κυοφορία τῶν ἐγκύων γυναικῶν, ὑπογραμμίζοντας, πόσο πολύ συμβάλλει αὐτή στήν ὅλη μετέπειτα ζωή τῶν παιδιῶν.

“Ἔλεγε ὁ ἅγιος Παΐσιος: *“Ἡ γυναίκα, ὅταν εἶναι ἔγκυος, πρέπει νά εἶναι ἤρεμη, νά διαβάζη τό Εὐαγγέλιο, νά προσεύχεται, νά λέγη τήν εὐχή. Ἔτσι ἁγιάζεται καί τό παιδί. Ἀπό τώρα ἀρχίζει ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ. Νά προσέχης, νά μή στενοχωρῆς τήν ἔγκυο γιά κανένα λόγο.”*

Καί ὁ ὅσιος Πορφύριος: *“Ἡ σύλληψη ἑνός παιδιοῦ εἶναι πράξη ἀγάπης καί πρέπει νά γίνεται σέ συνθῆκες ἀποδοχῆς, εἰρήνης καί ἀγάπης. Τό ἔμβρυο μπορεῖ νά πληγωθῆ ἀπό τήν πρώτη ὥρα τῆς συλλήψεώς του, ὅταν οἱ γονεῖς του κατά τήν σύλληψή του δέν ἀγαπῶνται ἤ δέν τό ἐπιθυμοῦν.”*

Κατά τόν χρόνο τῆς κυοφορίας γίνεται ἡ πρώτη ἀγαπητική, θυσιαστική προσφορά τῆς μητέρας (καί τοῦ πατέρα βέβαια κατά δεύτερο λόγο) πρός τό νέο μέλος τῆς “κατ᾽ οἶκον Ἐκκλησίας” τους. Εἶναι ἡ ἀρχή τῆς διακονίας τους πρός τόν νέο συνάνθρωπο. Ἕνα διακόνημα ἀγάπης, ὅπως λέμε στό Ἅγιον Ὄρος. Πού ὅταν γίνεται ἐν ὑπακοῇ καί ὡς κατενώπιον Θεοῦ, ἀποβαίνει σωτήριο ὄχι μόνο γιά τόν διακονούμενο, ἀλλά καί γι᾽ αὐτόν πού διακονεῖ.

Ἐξ ἄλλου οἱ πιστοί πού καλῶς θά διακονήσουν γιά τόν Χριστό τά κυοφορούμενα τέκνα τους καί θά τά ἀφήσουν νά ζήσουν γιά τήν συμμετοχή τους στήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως θά τιμηθοῦν μέ τόν λόγο τοῦ δικαιοκρίτου Κυρίου: *“Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.” (Ματθ΄, κε΄, 40).*

Τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ γιά τήν καλή αὐτή διακονία καί ἄσκησι ὑπακοῆς στό ἅγιο θέλημά Του, στεροῦνται δυστυχῶς οἱ γονεῖς πού ἀποφασίζουν καί πραγματοποιοῦν

ἔκτρωσι (=θάνατο) τῆς κυοφορούμενης νέας ζωῆς. Ἀντίθετα, μέ τέτοιες πράξεις ἀδιαφορίας καί ἀλαζονίας πρός τόν πλησίον (καί τί πιό “πλησίον” ἀπό τό δικό σου βρέφος!), ἡ ὅλη ζωή τους ἐγκλωβίζεται στήν αὐτοκαταστροφή τῆς ἀνελεύθερης φιλαυτίας τους.

Ὁ μακαριστός Γέροντάς μας, π. Γεώργιος, μέ πολύ πόνο καί κόπο ἀγωνίσθηκε ὑπερβολικά καί παντοιοτρόπως κατά τῆς νομιμοποιήσεως τῶν ἐκτρώσεων.